

Antoni Porzeziński

Łobżany, gm. Łobez, woj.
szczecińskie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 9, 196-197

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

dajność robót górniczych zależała jednak nie tylko od ilości i jakości wydobywanego urobku, ale także od dobrze zorganizowanego odzysku złota, a więc również i liczby płuczek. W okresie rozkwitu górnictwa na badanym obszarze zbudowany został w tym celu rozległy zespół zbiorników i kanałów na wodę, system płuczek i składowisk na przemyty urobek. Przetrwał on po dziś dzień w stanie dobrze czytelnej ruiny. W drugiej połowie XIII wieku badane przez nas zagłębienie zaczęło tracić swoje znaczenie na skutek wyczerpania złóż złotodajnych możliwych ówczesnie do wydobywania.

Badania, zwłaszcza systemu płuczarskiego, winny być kontynuowane.

ŁAGIEWNIKI, gm. Kruszwica
woj. bydgoskie
Stanowisko 5

patrz
okres rzymski

ŁOBŻANY, gm. Łobez
woj. szczecińskie
Stanowisko 1

Muzeum Narodowe
w Szczecinie

Badania prowadził mgr Antoni Porzeziński.
Finansował WKZ w Szczecinie. Pierwszy sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna /VI/VII-VIII w.n.e./.

Stanowisko położone jest około 1,7 km na południowy wschód od Łobżan i zarazem około 2 km na południowy wschód od Prusiowa, na dość wysokiej i szerokiej terasie nadzalewowej w bezpośrednim sąsiedztwie Regi. Wielkość jej nie przekracza 3,5 ha. Północno-wschodnia i centralna część osady zostały zniszczone przez żwirownię na powierzchni około 1 ha /1/3 całości/. Celem badań było zabezpieczenie południowego brzegu skarpy żwirowni oraz rozpoznanie ogólnego zasięgu osady. Badaniami objęto powierzchnię 635 m². Zlokalizowano i eksplorowano 37 obiektów, w tym dwie jamy kultury łużyckiej. Przy pomocy sprzętu mechanicznego przerzucono 300 m³ hałdy, zalegającej na pobrzeżu skarpy żwirowni, celem zabezpieczenia obiektów tam występujących.

Wśród obiektów nieruchomych osady wczesnośredniowiecznej wyróżz-

niono 4 półziemianki, 20 jam gospodarczych i odpadkowych oraz 11 palenisk otwartych. Rozrzut przestrzenny obiektów osady w Łobżanach jest w zakresie planigrafii analogiczny do reszty osad z tego okresu czasu na Pomorzu Zachodnim. Zabudowa przestrzenna osady w Łobżanach charakteryzuje się gniazdowym rozplanowaniem zabudowy, podłużno-owalnym lub okrągłym kształtem obiektów, nieckowato zagłębionych w podłoże. Dłuższa oś obiektów mieszkalnych orientowana jest na linii wschód-zachód. Wielkość obiektów mieszkalnych dość różna: od 3 x 2; 3 x 2,5; 3,5 x 2,5 do 5,5 x 2,3 m. Maksymalna głębokość ciemnoczarnego i czarnego wypełniska nie przekraczała 60 cm miąższości. Wewnątrz wypełnisk obok ruchomego materiału zabytkowego wystąpiły słabo zachowane kamienne konstrukcje palenisk, usytuowane w części centralnej obiektów. Ruchomy materiał zabytkowy stanowi ceramika ręcznie lepiona, wykonana bez pomocy koła garncarskiego o gładkiej lub chropowatej powierzchni zewnętrznej. Około 10-15 % materiałów ceramicznych jest zdobionych ornamentem.

Pozostały inwentarz ruchomy osady reprezentują: półfabrykat żarna kamiennego o średnicy 40-42 cm i grubości 18-18,5 cm z częściowo obustronnie nawierconym otworem, 5 oselek kamiennych, 2 przęśliki gliniane, 5 kamiennych, 4 noże, 2 szydła oraz 1 igła wykonana z żelaza.

MAŁACHOWO, gm. Drobín
woj. łódzkie

Muzeum Mazowieckie w Płocku

Badania prowadziła mgr Iwona Sobierajska.
Finansowało Muzeum Mazowieckie w Płocku.
Drugi sezon badań. Cmentarzysko wczesno-
średniowieczne, szkieletowe /XI-XII wiek/.

Przebadano około 0,6 ara w centralnej i południowej części cmentarzyska. Odsłonięto 6 grobów szkieletowych wczesnośredniowiecznych i 1 grób ciałopalny kloszowy, który został zniszczony przez obstawę jednego z grobów wczesnośredniowiecznych. Pochówki orientowane są po osi zachód-wschód. Szkielety zachowały się w bardzo złym stanie. Zmarłych układano na wznak, wyposażenie bardzo ubogie: noże żelazne /2 groby/, kabłączki skroniowe /2 groby/, nóż żelazny i osełka kamienna /1 grób/. W 1 grobie nie znaleziono wyposażenia. Pochówki były przykryte wielowarstwowym brukiem kamiennym, w trzech grobach wystąpiła obstawa z dużych kamieni.

Grób kloszowy był bardzo zniszczony, odkryto fragmenty klosza, popielnicy i misy przykrywającej popielnicę, między spalonymi kośćmi znaleziono stopiony drucik brązowy.